

Krigens Love.

Les lois de la guerre sur terre. Manuel publié par l'Institut de droit international. Bruxelles et Leipzig, librairie C. Muquardt. 1880. (27 S.).

Forordet til denne lille Haandbog er saalydende:

«Krigen indtager en stor Plads i Historien, og det er ikke til at antage, at Menneskene saa snart skulle naa saa vidt at frigjøre sig for den, — trods de Protester, som den fremkalder, og den Rædsel, som den indgyder —; thi den synes at være den eneste mulige Udgang for Stridigheder, der sætte Staternes Tilværelse, deres Frihed, deres Livsinteresser i Fare. Men Sædernes gradvise Mildnelse bør afspejle sig i den Maade, hvorpaa den føres. Det sømmer sig for civiliserede Nationer at søge — saaledes som man (Baron Jomini) meget rigtigt har sagt — «at begrænse Krigens ødelæggende Magt, samtidigt med at dens ubønhørligt nødvendige Krav anerkjendes.»

Dette Problem er ikke let at løse; dog er man paa nogle Punkter naaet saa vidt, og Forslaget til Bruxelles-Declarationen har endelig været som et højtideligt Udtryk for alle Regeringers gode Vilje i den Henseende. Man kan sige, at uafhængigt af de internationale Love, der findes i dette Emne, er der for Tiden et vist Antal Retsfærds-Principer, der lede den offentlige Samvittighed, der endog vise sig i almindelig Skik og Brug, men som det vilde være godt at fastslaa og gjøre obligatoriske. Det er dette, som Konferencen i Bruxelles, paa den russiske Kejsers Tilskyndelse, forsøgte, og det er til dette, at Institutet for international Ret nu for sit Vedkommende forsøger at yde

Krigens Love.

Les lois de la guerre sur terre. Manuel publié par l'Institut de droit international. Bruxelles et Leipzig, librairie C. Muquardt. 1880. (27 S.).

Forordet til denne lille Haandbog er saalydende:

«Krigen indtager en stor Plads i Historien, og det er ikke til at antage, at Menneskene saa snart skulle naa saa vidt at frigjøre sig for den, — trods de Protester, som den fremkalder, og den Rædsel, som den indgyder —; thi den synes at være den eneste mulige Udgang for Stridigheder, der sætte Staternes Tilværelse, deres Frihed, deres Livsinteresser i Fare. Men Sædernes gradvise Mildnelse bør afspejle sig i den Maade, hvorpaa den føres. Det sømmer sig for civiliserede Nationer at søge — saaledes som man (Baron Jomini) meget rigtigt har sagt — «at begrænse Krigens ødelæggende Magt, samtidigt med at dens ubønhørligt nødvendige Krav anerkjendes.»

Dette Problem er ikke let at løse; dog er man paa nogle Punkter naaet saa vidt, og Forslaget til Bruxelles-Declarationen har endelig været som et højtideligt Udtryk for alle Regeringers gode Vilje i den Henseende. Man kan sige, at uafhængigt af de internationale Love, der findes i dette Emne, er der for Tiden et vist Antal Retsfærds-Principer, der lede den offentlige Samvittighed, der endog vise sig i almindelig Skik og Brug, men som det vilde være godt at fastslaa og gjøre obligatoriske. Det er dette, som Konferencen i Bruxelles, paa den russiske Kejsers Tilskyndelse, forsøgte, og det er til dette, at Institutet for international Ret nu for sit Vedkommende forsøger at yde

sit Bidrag. Institutet gjør det — uagtet Regeringerne ikke have ratificeret det Forslag, der udgik fra Konferencen i Bruxelles — i Betragtning af, at Forestillingerne siden 1874 have haft Tid til at modnes, ved Eftertanke og ved Erfaring, og fordi det nu synes mindre vanskeligt end dengang at afstikke Regler, som alle Folkene kunne antage.

Forøvrigt foreslaar Institutet ikke nogen international Traktat — til hvilken Tiden maaske endnu ikke er kommen, eller som det i det mindste vilde være meget vanskeligt at gennemføre —; men da dets Statuter bl. A. forpligte det til at iagttage Lovene for Krigsbrug, tror det at opfylde en Pligt, idet det fremlægger for Regeringerne en Haandbog, der i enhver Stat vil kunne tjene som Grundlag for en national Lovgivning, baade i Overensstemmelse med Retsvidenskabens Fremskridt og med de civiliserede Hæres Tarv.

Man vil desuden ikke i denne Haandbog finde dumdristige Tanker. Institutet har, da det affattede den, ikke søgt at indføre noget nyt; det har indskrænket sig til, i det Omfang som forekom det tilstedeligt og praktisk, at præcisere de i vor Tid antagne Forestillinger, og til at codificere dem.

Ved at handle saaledes har det ment at gjøre selve de Militære en Tjeneste; thi saalænge den offentlige Menings Krav forblive uden noget bestemt Udtryk, ere de Krigsførende udsatte for en pinlig Usikkerhed og for endeløse Klager. En Samling af positive Regler vil derimod, hvis den er forstandig, paa ingen Maade hindre de Krigsførende, men tværtimod paa en nyttig Maade tjene deres Interesser; thi idet den forebygger tøjlesløse Udbrud af Lidenskaber og vilde Instinkter — som Kampen altid vækker paa samme Tid som den vækker Modet og de mandige Dyder —, befæster den Mandstugt, der udgjør Hærenes Styrke; den adler ogsaa, i Soldaternes Øjne, deres patriotiske Mission, idet den holder dem indenfor de Grænser, der drages af Agtelsen for Menneskehedens Rettigheder.

Men skal dette Maal naas, er det ikke nok, at Suverænerne udstede en ny Lovgivning. Det er desuden af Vigtighed, at de gjøre Kjendskabet til den almindelig paa en saadan Maade, at de Mænd, der kaldes til med Vaaben i Haanden at forsvare

de krigsførende Staters Sag, naar Krigen erklæres, have en klar Bevidsthed af de særlige Rettigheder og Pligter, der følge med Udførelsen af et sligt Mandat.

Det er for at lette Myndighederne Udførelsen af denne Del af deres Hverv, at Institutet har givet sit Arbejde en populær og motiveret Form, hvoraf en Lovtext, om fornødent gjøres, lettelig kan udskilles.*

Haandbogen — der kun angaar Land-Krige — nævner først ganske kort de «almindelige Principer», og viser derefter disse «almindelige Principers Anvendelse» i følgende Afsnit: I. Om Fjendtlighederne. A. Regler for Opførselen ligeoverfor Personer: den inoffensive Befolkning; Midlerne til at skade Fjenden, om de Saarede, de Syge, Sanitetspersonalet, om de Døde, om hvem der kan gjøres til Krigsfange, om Spioner, om Parlamentærer. B. Regler for Opførselen ligeoverfor Ting: om Midlerne til at skade, om Bombardement, om Sanitets-Materiellet. II. Det okkuperede Territorium. A. Definition. B. Regler for Behandlingen af Personer. C. Regler for Behandlingen af Ting: offentlige Ejendomme, private Ejendomme. III. Om Krigsfangernes Stilling. IV. Om de i neutralt Land Internerede. Endelig et Par Punkter om Straf for Overtrædelse af Lovene for Krigsbrug. — Haandbogen bestaar af 86 korte, klare Artikler. Af og til er der mellem de enkelte Artikler indskudt en Art ganske kortfattede (med mindre Typer trykte) Motiver, der tillige tjene til at gjøre Overgangen fra den ene Artikel til den anden lettere.

Haandbogen er udarbejdet af en Kommission, i hvis Arbejder følgende Mænd have taget Del: Englænderne Bernard, W. E. Hall og T. E. Holland; Tyskerne Bluntschli og Schulze; Holænderen den Beer Poortugael; Spanieren N. de Landa; Franskmanden Ch. Lucas; Russeren F. de Martens; Østrigeren L. Neumann; Italieneren A. Pierantoni og Schweizerne A. Rivier (forøvrigt Professor i Belgien) og G. Moynier. Det er dog den sidstnævnte, der har været den egenlige Forfatter. Som Grundlag for sit Arbejde har han benyttet: Genfer-Konventionen af 22. Avg. 1864, St. Petersborger-Konventionen af ⁴/₁₆ Novbr. 1868, Forslaget til Tillægsartikler til Genfer-Konventionen af 20. Okt.

1868, Forslaget til Bruxelles-Konventionen af 1874 og de af Institutet for international Ret derom udtalte Anskuelser paa Sammenkomsten i Haag 1875, de i Frankrig, Rusland og Holland officielt indførte Haandbøger over Lovene for Krigsbrug, endelig de af Dr. Lieber udarbejdede og af Præsident Lincoln antagne Instruktioner for de amerikanske Hære (24. April 1863).

Den foreliggende Haandbog vedtoges enstemmigt af Institutet for international Ret paa dets Møde i Oxford den 9. September 1880.

A. P.
